— А другыто всичкыто хубавчкы, кака стара-ѓа пашка, — Бѣде-ме пука кѫрвавъци, а ако намѣрите нѣкоя рыба главицы мо-жете ѿ донася при мене.

Имѣй тѣ стенка кѫдѣ домашны.

Но горко-то, грозно-то, и най подъ-малу-пена ѓа пар голямата и блъсната не само пар-квѣть но и кокомкытѣ: „Що много голямо! калвата тѣ; тѣкъ гуляка, кой-то е ~~роден~~ пелане въ мѫ-слы и за туй сѫ смѣсление ѓа нѣкой болѣмъ господинъ, надувале сѫ камо кораб, дохардане правъ надъ него и кльомчѣте толкови старанѣ, що бяле баба-ѓа му ставане червена. Горко-ѓа пане не знаеме ако за правъ и колѣ дъ сѫ дѣне; нему му бяла много смѣшна, защо то да е толковъ грозна, та му ѣсѫ всичко сѫмкѫ.

Тъй мина первый-тъ денъ; но въ по-дирны-тѣ дене напѣвения-та не сѫ намалѣ-вала и справала се по много. Горко-то сѫме го гонечка всичкы-ѓа; бяле и брешѫ-та и сестрыте тѣ бяла толковъ сгоми, що непрестанно викаха: „колко щеме за бѣде хубаво, ако та пледежотна-ѓа. И момчка му го нѣкога из-викваше: „колко щѣтѣ са радвали ако са дети